

Sygn. akt VP 4/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Hop

Ławnicy: Zofia Dziuba, Henryka Głowińska

Protokolant: Anna Lewicka

po rozpoznaniu w dniu 01 grudnia 2015r. w Słupsku

sprawy z powództwa J. P. (1)

przeciwko: A. W. (1) i J. W.

o odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę

1. zasądza solidarnie od pozwanych A. W. (1) i J. W. na rzecz powoda J. P. (1) kwotę 5.250 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę,
2. zasądza solidarnie od pozwanych A. W. (1) i J. W. na rzecz powoda J. P. (1) kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.750 zł.

Sygnatura akt: **VP 4/15**

UZASADNIENIE

Powód – J. P. (1) wystąpił przeciwko pozwany J. W. i A. W. (2) z roszczeniem zasądzenia solidarnie odszkodowania w wysokości 5.250 zł., tytułem wadliwego rozwiązania umowy o pracę. Wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniósł, iż nie zgadza się ze wskazanymi w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczynami. Wskazuje nadto, iż w jego ocenie wypowiedzenie jest bezpodstawne i oparte na nieprawdziwych podstawach. W ocenie strony powodowej winę za szkodę ponosi pracodawca, który pomimo tego, iż samochód nie był należycie sprawny wydał polecenie służbowe świadczenia pracy tym pojazdem.

Pozwani - J. W. i A. W. (1) (...) Piekarnia (...) w D. - w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pracodawca rozwiązał z powodem umowę na pracę zawartą na czas nieokreślony, wskazując jako przyczynę uszkodzenie silnika w samochodzie P. (...) spowodowane wjechaniem pracownika w głęboką wodę. Powód odmówił nadto pokrycia wyrządzonej szkody. Zdaniem pozwanego przyczyny wskazane w uzasadnieniu są uzasadnione i konkretne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. (1) ma 60 lat. Był zatrudniony w Piekarni (...) na stanowisku kierowcy-sprzedawcy w pełnym wymiarze czasu pracy, pierwotnie na podstawie umowy o pracę na okres próbny, następnie na czas określony, a ostatecznie na czas nieokreślony. Wynagrodzenie zasadnicze J. P. (1) stanowiło wartość 1.750 zł brutto.

dowód: umowa o pracę na okres próbny z dn. 06.05.2002r. k. 10, umowa o pracę na czas określony z dn. 31.12.2004r. k. 11, umowa o pracę na czas nieokreślony z dn. 30.12.2009r. k. 9, aneks nr (...) do umowy o pracę k. 12

W celu wykonywania pracy pracodawca powierzył J. P. (1) samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

dowód: protokół zdawczo-odbiorczy z dn. 07.12.2013r. k. 14, przesłuchanie strony pozwanej k. 61, przesłuchanie strony powodowej k. 37v, umowa o indywidualnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie wraz z aneksem k. 38 i 39 część B akt osobowych powoda.

Dnia 14 sierpnia 2014r. pracownik dostał polecenie świadczenia pracy samochodem marki P. (...). Kilka dni wcześniej samochód był w naprawie, mechanik wskazywał na możliwość wystąpienia problemów w układzie hamulcowym. Pracodawca został o nich poinformowany.

dowód: zeznania świadka P. C. k. 53-53v, zeznania powoda k. 37-38, k.60v-61.

J. P. (1) poinformował pracodawcę o złym stanie technicznym auta. O niesprawnych hamulcach pracodawcę poinformował również P. C., który użytkował pojazd P. (...) na co dzień. Awarie tego pojazdu były częste.

dowód: zeznania świadka P. C. k. 53-53v, zeznania powoda k. 37-38, k. 60v-61, zeznania pozwanego A. W. (1)- k. 61

Wypełniając obowiązki w dniu 14 sierpnia 2014r. J. P. (1) wjechał autem w kałużę wody, która nagromadziła się w wyniku ulewy. Pomimo zgromadzonej wody droga była przejezdna w obydwie strony. Kałużę pokonywały auta osobowe, których gabaryty były mniejsze aniżeli prowadzony przez J. P. (2) B..

dowód: zeznania świadka L. W. k. 59v-60v, zeznania powoda k. 37v-38.

W wyniku niesprawnych hamulców prowadzone przez J. P. (1) auto zatrzymało się w kałuży. Woda nie zakrywała kół pojazdu. W chwili postoju auta w wodzie z naprzeciwka nadjechała ciężarówka, która przejeżdżając przez kałużę, wzburzyła wodę, która następnie zalała stojące auto P. (...). (...) wymagało holowania. Istnieje możliwość, że przejeżdżający samochód spowodował rotację i zalał drugi samochód. (...) wyjechało z wody w wyniku holowania.

dowód: zeznania świadka W. B. k. 52-53, zeznania świadka L. W. k. 59v-60, zeznania - k. 37v-38.

W wyniku zdarzenia samochód „zaciągnął” wodę przez filtr znajdujący się na wysokości 1,3 m.

dowód: prywatna opinia rzeczoznawcy nr (...)z dn. 01.09.2014r. wraz z załącznikiem - określeniem wartości k. 27-30, zeznania świadka W. B. k. 52-53, zeznania pozwanego – k.38.

Stwierdzone w wyniku oględzin silnika uszkodzenia są typowymi uszkodzeniami powstającymi w wyniku zjawiska tzw. zaczerpnienia wody podczas pracy silnika przez przewód dolotowy powietrza. Przewód ten umiejscowiony jest na 1/3 wysokości chłodnicy. Przedmiotem ekspertyzy było wyłącznie badanie silnika. Rzeczoznawca nie wyceniał wysokości szkody.

dowód: prywatna opinia rzeczoznawcy nr(...)z dn. 01.09.2014r. wraz z załącznikiem - określeniem wartości k. 27-30, zeznania świadka W. B. k. 52-53.

Pracodawca zażądał od J. P. (1) kwoty w wysokości 6.500 zł tytułem poniesienia kosztów naprawy. Pracownikowi nie zostały przedstawione żadne rachunki potwierdzające wysokość żądanej kwoty. J. P. (1) odmówił zapłaty powyższej kwoty wskazując na brak jego winy w zaistniałym zdarzeniu.

dowód: zeznania powoda – k.37-38,60-61, zeznania pozwanego A. W. (1) – k.38,61

Po zdarzeniu auto zostało poddane naprawie. Samochód był w warsztacie we wrześniu 2014r.

dowód: faktura Vat nr (...) z dn. 08.10.2014 k. 47, zeznania świadka W. O. k. 59v, zeznania pozwanego A. W. (1) - k. 61

Praktyką u pracodawcy było obciążanie pracowników kosztami naprawy uszkodzonych aut. Kwoty były potrącane z wynagrodzenia.

dowód: zeznania świadka P. C. k. 53-53v, zeznania świadka D. Ś. k. 54v, zeznania świadka E. D. k. 59-59v, zeznania powoda - k. 60v

J. P. (1) przez cały czas świadczenia pracy dbał o sprzęt będący własnością pracodawcy. Samochód służbowy, którym poruszał się J. P. (1) był czysty i zadbane.

dowód: zeznania pozwanego k. 38-38v, k. 61

Oświadczeniem z dnia 31 grudnia 2014r. pracodawca wypowiedział J. P. (1) umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia stosunku pracy wskazano: uszkodzenie silnika w pojeździe P. (...) należącym do pracodawcy po wjechaniu przez pracownika w wysoką wodę, odmowę zapłacenia za wymianę uszkodzonego silnika w samochodzie P. (...). Powyższe doprowadziło do utraty przez pracodawcę zaufania do pracownika.

dowód: oświadczenie pracodawcy z dn. 31.12.2014r. k. 13

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo J. P. (1) w ocenie Sądu było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotowym powództwem powód dochodził odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania z nim stosunku pracy.

Z oświadczenia pracodawcy wynika, iż wypowiedział on J. P. (1) umowę zawartą na czas nieokreślony z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Przyczyną wypowiedzenia stosunku pracy było uszkodzenie silnika w samochodzie P. (...) należącym do pracodawcy, na skutek zalania oraz odmowa zapłacenia za wymianę uszkodzonego silnika w samochodzie P. (...). Powyższe doprowadziło również do utraty zaufania pracodawcy do J. P. (1).

Oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem musi odpowiadać wymogom wskazanym przez art. 45 kp i art. 30 kp. Dla swojej skuteczności musi spełniać minimum wymogów formalnych i merytorycznych.

W pierwszej kolejności Sąd badał, czy oświadczenie pozwanego spełnia niezbędne wymogi formalne.

Zgodnie z art. 30 § 3-5 kp oświadczenie musi być złożone na piśmie, wskazywać przyczynę uzasadniającą rozwiązanie, zawierać pouczenie o odwołaniu do sądu pracy – oświadczenie pozwanego spełnia te wymagania.

W dalszej kolejności Sąd badał, czy oświadczenie pozwanego spełnia niezbędne **wymogi merytoryczne** tzn. czy przyczyny podane w wypowiedzeniu są prawdziwe i adekwatne (czy wystarczająco uzasadniają decyzję pracodawcy o zakończeniu stosunku pracy).

W ocenie Sądu przedmiotowe oświadczenie pracodawcy, tych kryteriów nie spełniło.

Sąd zwraca uwagę, że wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy wobec czego przyczyna wypowiedzenia co do zasady nie musi mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości. Nie mniej jednak wskazana w wypowiedzeniu przyczyna winna być konkretna i rzeczywista.

Zgodnie z utrwalonym już stanowiskiem Sądu Najwyższego, wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione nie tylko wtedy, gdy wskazana w nim przyczyna faktycznie zaistniała, lecz była zbyt małej wagi, aby stanowić podstawę rozwiązania łączącego strony stosunku pracy, ale także wówczas, gdy przyczyna ta okazała się pozorna (fikcyjna, nierzeczywista, nieprawdziwa, nieistniejąca) i z tego właśnie względu nieuzasadniająca wypowiedzenia, a więc powodująca uznanie tego wypowiedzenia za nieuzasadnione. W obu przypadkach brak takiej przyczyny (uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę) rodzi po stronie pracownika powstanie roszczeń określonych w art. 45 § 1 k.p. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015r., II PK 62/14, LEX nr 1656491, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014r. I PK 254/13, LEX 164087).

Jako pierwszą przyczynę pracodawca wskazał uszkodzenie silnika w pojeździe marki P. (...) poprzez zalanie. Zdaniem pozwanego do zalania miało dojść na skutek wjechania przez powoda w głęboką wodę.

Z ustalonego stanu faktycznego bezspornie wynika, że przyczyną uszkodzenia silnika we wskazanym pojeździe było jego zalanie. O ile kwestia ta nie jest sporna, o tyle sam sposób zalania silnika budził wątpliwości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne wskazanie, iż do zalania pojazdu (silnika) doszło na skutek wjechania w głęboką wodę. Z przesłuchania samej strony pozwanej w osobie A. W. (1) wynika, że do zalania silnika mogłoby dojść w sytuacji gdyby powód wjechał w wodę o głębokości 1.3 m gdyż na takiej wysokości znajduje się wlot powietrza, który „zaciągnął wodę”. Tymczasem z zeznań naocznego świadka zdarzenia wynika, iż woda w której stał pozwany nie zakrywała jego kół. Biorąc powyższe pod uwagę trudno uznać, iż woda była dostatecznie głęboka by zalać wlot powietrza.

Za realną przyczynę zalania pojazdu uznać należy zdaniem Sądu sytuację zalania pojazdu marki P. (...) przedstawioną przez powoda tj. zalanie w wyniku rotacji wody spowodowanej przejazdem innego auta. Zdaniem powoda mijająca go ciężarówka po wjechaniu w tę samą kałużę wytworzyła falę wody, która zalała prowadzony przez powoda pojazd. Możliwość wystąpienia takiej sytuacji została również uwzględniona w prywatnej opinii rzeczoznawcy sporządzonej na zlecenie strony pozwanej.

Kolejną kwestią sporną był stan techniczny pojazdu. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż stan techniczny pojazdu pozostawał wiele do życzenia. Fakt nie w pełni sprawnych hamulców w pojeździe P. (...) był znany pozwanemu, albowiem informacja ta została mu przekazana przez powoda jak również poprzedniego użytkownika auta – P. C..

W tym miejscu Sąd podkreśla, że ciężar udowodnienia zasadności przyczyny stanowiącej podstawę wypowiedzenia obciąża pracodawcę, a pracownika natomiast obciąża dowód istnienia okoliczności przytoczonych przez niego w celu wykazania, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione (wyrok SN z 8.09.1997 r., I PRN 17/7).

Zdaniem Sądu, pracownik odpowiada za szkodę wyrządzoną pracodawcy w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków, jeżeli miał warunki by je należycie wykonać. Jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy wyartykułowanych w przepisie art. 94 k.p., jest zapewnienie pracownikom bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Z zeznań świadków wprost wynika, iż wadliwy stan techniczny pojazdów był pracodawcy znany, a mimo to byli oni nakłaniani przez pracodawcę do pracy – jazdy nie w pełni sprawnymi pojazdami.

Abstrahując od powyższego i nie rozstrzygając o sprawności hamulców, Sąd uznał zdarzenie jakim było zalanie silnika za zdarzenie losowe, na które powód nie miał wpływu. Kałuża, w którą wjechał powód bezspornie powstała na skutek ulewy. Droga, którą przejeżdżał powód w chwili zdarzenia była drogą przejezdną, co zostało potwierdzone zeznaniami świadka L. W.. Bez względu na to czy powodem zalania silnika był postój w kałuży czy też fala wody wywołana przez przejeżdżający obok pojazd, sam fakt zaistnienia tych zdarzeń był losowy. W ocenie Sądu powód

w żaden sposób nie przyczynił się do powstania szkody. Wobec powyższego uznać należy, że brak było podstaw do obciążania go kosztami naprawy.

Marginalnie dodać należy, iż pracodawca decydując się na prowadzenie działalności i zatrudnianie pracowników powinien liczyć się z ryzykiem wystąpienia po jego stronie niespodziewanych kosztów, na których poniesienie powinien być przygotowany. Od profesjonalnego podmiotu gospodarczego, jakim niewątpliwie jest strona pozwana, wymaga się większej staranności i zapobiegliwości, z czego A. W. (1) powinien zdawać sobie sprawę. Ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej obciąża pracodawcę.

Odnosząc się do drugiej przyczyny, a więc odmowy zapłacenia za wymianę uszkodzonego silnika w samochodzie P. (...), Sąd uznał tę przyczynę za nieuzasadnioną.

W pierwszej kolejności Sąd zwraca uwagę, iż odpowiedzialność materialna, na którą powołuje się strona pozwana dotyczyła wyłącznie pojazdu F. (...), a dochodzone przez pozwanego roszczenie dotyczyło szkody na pojeździe marki P. (...). W dalszej kolejności wskazać należy, że pozwany w żaden sposób nie wykazał wysokości żądanej szkody ani J. P. (1) ani w toku niniejszego postępowania.

W tym miejscu Sąd podnosi, że pracownik ponosi odpowiedzialność materialną z tytułu naruszenia obowiązków pracowniczych tylko wtedy, gdy było ono przez niego zawinione, na skutek winy umyślnej lub nieumyślnej. Wina nieumyślna może polegać na rażącym niedbalstwie, niedołożeniu należytej staranności lub lekkim niedbalstwie. Żadna z powyższych sytuacji nie może jednak zostać przypisana zachowaniu J. P. (1). Z przesłuchania strony pozwanej w osobie A. W. (1) wynika, że powód przez cały czas świadczenia pracy dbał o sprzęt będący własnością pracodawcy, a samochód służbowy, którym się poruszał był czysty i zadbane.

Jak wskazano wyżej, J. P. (1) nie był winny zalania silnika, a zatem nie ponosi odpowiedzialności za zdarzenie, do którego doszło w dniu 14.08.2014r.

Powyższą przyczynę uznać należy za niezasadną.

Dodatkowo wskazać należy, że pomimo iż wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym trybem rozwiązania stosunku pracy, to wynikające z art. 45 § 1 k.p. wymaganie zasadności decyzji pracodawcy w razie zastosowania tego trybu wobec pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony oznacza, iż decyzja ta nie może być dowolna.

W myśl stanowiska Sądu Najwyższego dokonanie przez pracodawcę błędnej oceny co do istnienia wystarczającej przyczyny uzasadniającej - w jego przekonaniu - rozwiązanie umowy o pracę z konkretnym pracownikiem z uwagi na okoliczności niedotyczące pracownika powoduje powstanie po stronie pracownika roszczeń z art. 45 § 1 k.p., gdyż w rozumieniu tego przepisu wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione zarówno wtedy, gdy wskazana w nim przez pracodawcę przyczyna okazała się pozorna (fikcyjna, nierzeczywista, nieprawdziwa, nieistniejąca), jak i wówczas, gdy przyczyna ta faktycznie zaistniała i w ocenie pracodawcy uzasadniała wypowiedzenie, lecz - ze względu na jej wagę lub charakter - była niewystarczająca dla rozwiązania stosunku pracy (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., II PK 102/11, LEX nr 1230269).

W oświadczeniu pracodawca podniósł również zarzut utraty zaufania do J. P. (1). Odnosząc się do powyższego Sąd nadmienia, iż co do zasady możliwe jest rozwiązanie umowy o pracę z powodu utraty zaufania. Niemniej jednak należy zdać sobie sprawę, że zaufanie (czy też jego brak) jest czymś efemerycznym, niemierzalnym, a zarazem subiektywnym. Zaufanie można zdefiniować jako nastawienie psychiczne do drugiej osoby, co trudno w jakikolwiek sposób zważyć czy zmierzyć. Rolą Sądu pracy jest ustalenie czy utrata zaufania w takiej sytuacji wynika z jakichś obiektywnych kryteriów, zdarzeń. Sąd w przedmiotowej sprawie takich kryteriów się nie dopatrył. Rozwiązanie umowy o pracę z powodu utraty zaufania (nawet w przypadku braku możliwości przypisania winy) jest możliwe w sytuacji, w której można stwierdzić obiektywnie, że działanie pracownika nosi cechy naruszenia obowiązków pracowniczych.

Powyższe stanowisko zostało również wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym utrata zaufania do pracownika może stanowić przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, jeżeli znajduje oparcie w przesłankach natury obiektywnej oraz racjonalnej i nie jest wynikiem arbitralnych ocen lub subiektywnych uprzedzeń. Wynika z tego, że nie tyle istotna jest sama utrata zaufania pracodawcy do pracownika, co przyczyny, które ją spowodowały. Wskazanie w piśmie wypowiedzającym umowę o pracę utraty zaufania pracodawcy jako jego przyczyny tylko wtedy spełnia wymagania art. 30 § 4 k.p., jeżeli równocześnie podaje się okoliczności, które spowodowały tę utratę zaufania lub okoliczności te są wcześniej pracownikowi znane. (vide: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 2004r., sygnatura akt III PK 68/04, LEX nr 1232332).

Utrata zaufania do pracownika uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę, jeżeli w konkretnych okolicznościach nie można wymagać od pracodawcy, by nadal darzył pracownika zaufaniem. Ponadto - aby uzasadnić wypowiedzenie stosunku pracy - nadużycie zaufania musi wiązać się z takim zachowaniem pracownika, które może być obiektywnie ocenione jako naganne, choćby nawet nie można było pracownikowi przypisać subiektywnego zawinienia. Z kolei obiektywna naganność zachowania pracownika jako podstawa utraty zaufania do niego ze strony pracodawcy musi być oceniana w kontekście wszelkich okoliczności faktycznych (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., II PK 24/13, LEX nr 1506110, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1997 r., I PKN 385/97, OSNP 1998/18/538, Wokanda 1998/12/29, M.Prawn. 1999/7/41, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2014 r., I PK 122/14, LEX nr 1656491). Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że pracownik swoim zachowaniem czy postawą mógł przyczynić się do utraty zaufania pracodawcy względem pracownika.

Reasumując wyartykułowane przez pracodawcę przyczyny nie uzasadniają decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy z J. P. (1). J. P. (1) nie ponosi winy za uszkodzenie pojazdu, nie naruszył obowiązków pracowniczych, a w związku z tym brak jest podstaw do żądania zapłaty kosztów za jego naprawę. Z uwagi na bezzasadność wskazanych przyczyn, wypowiedzenie stosunku pracy uznać należy za nieuzasadnione.

Stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności o zeznania świadków oraz przesłuchania stron.

Zeznania świadka P. F. Sąd uznał za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek nie posiadał wiedzy na temat okoliczności zdarzenia, jak również przyczyn wypowiedzenia.

Zeznania świadków W. B., P. C., D. Ś., E. D., W. O., L. W. Sąd uznał za wiarygodne i w znacznej części korespondujące ze sobą oraz pozostałym materiałem dowodowym.

Dopełnieniem w ustaleniu stanu faktycznego sprawy był dowód z przesłuchania stron. Zeznania J. P. (1) były w ocenie Sądu szczerze i spójne z zeznaniami pozostałych świadków.

Sąd z ostrożnością podszedł do zeznań A. W. (1) w zakresie sprawności pojazdu oraz okoliczności zdarzenia albowiem jego twierdzenia były w tym zakresie sprzeczne z zeznaniami świadków i powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, za zasadne zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5.250 zł stanowiącą trzykrotność wynagrodzenia, tytułem odszkodowania, na podstawie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p., o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia tj. co do kwoty 1.750 zł, na podstawie art. 477² k.p., o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. to na pozwanych jako stronie przegranej spoczywa obowiązek poniesienia kosztów procesu. Koszty niniejszego postępowania wyniosły 60 zł i stanowią wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 pkt 1

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).